

آذری جهرمی عنوان کرد:

از فروش آرزوهای محال تا شیرینی وعده های پوشالی#۴۷؛ آسایش بدون زحمت کاندیدا

هیچ مسیر پیشرفتی بدون سختی و زحمت نیست! حتی اگر کاندیدای محترم کنار آرزوهایی که می‌فروشد؛ دروغ شیرین آسایش بدون سختی را بفروشد!

به گزارش سایت خبری پرسون، وقتی کاندیدای محترم کشکول بر دوش، از برنامه‌هایش می‌گوید، در واقع آدرس مقصد و آرمان‌شهری را نشان می‌دهد که قرار است با او به آنجا برسیم و این حق ماست که بلند و واضح بپرسیم از کدام مسیر؟ چگونه؟ با چه هزینه‌ای؟ چگونه ریسک‌های مسیر را کاهش می‌دهی؟ و چگونه از ما در مسیر محافظت می‌کنی؟

انتخابات نه انتخاب یک فرد که یک تصمیم‌گیری جمعی و چندوجهی‌ست برای انتخاب

۱. مقصد جمعی آینده

۲. مسیر شفاف‌ی که قرارست طی کنیم

۳. همه همراهان و افرادی که قرار است مارا به سر منزل مقصود برسانند. (من اسم‌شان را می‌گذارم «بلد راه»!)

۴. درک واقع‌گرایانه از وضعیت موجود

اما در فرآیند انتخابات بیشتر اگر حرف و شعاری هم باشد؛ در مورد مقصد و آمال است. همان شکلات‌های توی کشکول. نه از تیم مدیریتی (همان بلدهای راه که قرارست ما را به مقصد برسانند) حرفی می‌شود، نه درک واقع‌گرایانه‌ای از شرایط موجودمان و نه حتی از مسیر!

مسیر یعنی روش‌ها و بسته‌های سیاستی که برای رسیدن به مقصد نیاز است. این بسته‌های سیاستی نیازمند ویژگی‌های مختلفی هستند اما یکی از ابتدایی‌ترین ویژگی‌ها، آن است که «از پیش آزموده» باشند.

بسته‌های سیاستی زمانی قابل اعتمادند که یا در سطحی کوچک‌تر (سطح بخشی) یا در کشوری دیگر از محک واقعیت سربلند بیرون آمده باشند. گاهی اتفاق می‌افتد که کشکول کاندیدایی را گران می‌خریم و بعد از فردای آن روز، متعجب با شگفتی‌های سیاستی‌ای روبه‌رو می‌شویم که در بهترین حالت حاصل خلاقیت مشاوران و تیم همراه او بوده است (بلدهای راهش که تازه می‌خواهند مسیر را بشناسند). سیاست‌های خلق‌الساعه‌ای که زندگی مردم را زیر و رو می‌کند و هیچ‌وقت هم مشخص نمی‌شود چرا و چگونه وارد زندگی مردم شد و سفره‌هایشان را هم زد. چندی پیش کارشناسی گفته بود: «با آزاد کردن تغییر کاربری زمین شغل ایجاد می‌شود.» اینکه این سیاست می‌تواند درست باشد یا نه، به کنار. پرسش اصلی این است که این سیاست از کجا آمده؟ کجا آزموده شده؟ ضمانت اجرایی و موفقیت آن چیست؟

این‌که برنده انتخابات بخواهد فردا، مردم و سرمایه مردم را محل آزمون و خطا قرار دهد؛ خطر دسته‌جمعی بزرگی است! دارایی، سرنوشت و روان مردم اسباب یادگیری، بازی و کارآموزی سیاست‌گذار نیست!

پرسش اصلی مفقود شده این روزها این است: این برنامه کجا، در چه زمانی و در چه شرایطی توانسته در عمل موفق باشد؟ ضمانت اجرایی آن چیست؟ اگر پاسخ شما کاندیدا و تیم‌تان چیزی مشابه «هیچ» است؛ اعلام این سیاست‌ها یعنی شما مشغول یادگرفتن آرایشگری روی سر مردم هستید!

اتخاذ و اجرای سیاست در سطح کلان کشوری، محل و فرصت یادگیری آرایشگری نیست! سیاست‌های کاندیداها نه تنها باید شفاف اعلام شود؛ بلکه باید به این پرسش پاسخ دهند که محک عملیاتی‌شدن آن برنامه چیست؟

سرمان را نباید گران به هرکسی بسپاریم ...